

Vila Take Ionescu din Sinaia

str. Take Ionescu nr. 2, oraș Sinaia, județ Prahova
120 km față de București

Suprafață teren:	5,020 m ²
Suprafață construită:	907 m ²
Amprentă la sol:	382 m ²
Anexe:	322 mp
Etaje:	D+P+1E+M
Camere:	15
An:	1895
Cod LMI:	PH-II-m-A-16683
Clasificare:	Monument istoric de valoare națională si universală, clasă A.
Funcțiune:	Casă de vacanță, Cultural, HoReCa, Public, Rezidential, Turistic
Lifestyle	Artistice, Istorice, Vânătoarești / Alpine
ID Proprietate:	PH01AHE-A

<https://www.sothebysrealty.ro/property/vila-take-ionescu-din-sinaia>

Vila Take Ionescu din Sinaia

Vila de pe strada Take Ionescu din Sinaia intră în posesia familiei Ionescu - Take și soția Bessi Richards - în cursul anului 1893, fiind adusă la înfățișarea actuală începând cu 1895, când intra într-un proces de reabilitare și modernizare. Proiectul era realizat de arhitectul Henri Susskind, elvețian născut la Viena în 1868.

Susskind devenea la sfârșitul secolului al XIX-lea unul dintre cei mai activi ingineri din București și Sinaia, având un portofoliu interesant: apropiat al lui Lecomte du Noüy, lucrând în biroul acestuia de arhitectură, iar mai târziu contractor al Societății Marilor Hoteluri, Susskind avea să își lase amprenta atât asupra unor reședințe din cele două orașe menționate anterior, cât și asupra unor edificii importante ale turismului românesc. Primele construcții, pe cont propriu, au fost la Sinaia: Vila Mihai Haret, Vila Testiban, restaurarea Vilei Căprița, refacerea Văzii Strunga, Vila Negoii a lui Take Ionescu. În București a ridicat casa doctorului Mirinescu din Strada Spătarului 54, casa Pompiliu Eliade de pe Splaiul Independenței 74, casa Scarlat Lahovary din Calea Dorobanți colț cu Strada Grigore Alexandrescu, distrusă de bombardamentele din 1944, casa inginerului Silviu Costinescu, Strada Icoanei 56, colț cu bulevardul Dacia, casa inginerului Petre Oteteleșanu, Strada Grigore Mora 15 sau locuința sa din strada Ecaterina Teodorescu 10.

Unele dintre cele mai importante proiecte pe care le-a supervizat Susskind au fost în slujba Societății Marilor Hoteluri, astfel avea să administreze proiecte ca Hotelul Athénée Palace (1912), Hotelul Palace din Constanța, iar în Sinaia Hotelul Palace (1911) și Cazinoul (1913).

Vila este compusă din mai multe corpuri, de înălțimi și dimensiuni diferite, bine precizate atât în plan cât și în acoperiș. Marea intrare de la veranda principală, galeriile închise cu geam, balcoanele, bovindourile, apareiajele din pereții exteriori, toate din lemn închis la culoare, contrastând cu albul pereților, oferă o notă pitorească în stilul renașterii germane. Spațiul interior a fost compartimentat pe măsura nevoilor proprietarilor. La parter, în corpul din dreapta, se găsea un birou și alături, unul mai mic pentru unul dintre secretarii de care Ionescu putea avea nevoie la Sinaia. În corpul central se găsește un vast hol, care comunică, printr-un glasvand, cu marea sufragerie.

În 1905, consiliul comunal Sinaia a hotărât ca strada pe care domiciliul Take Ionescu să-i poarte numele. Și astfel, adresa vilei devenea "Strada Take Ionescu" nr. 2. Tot în 1905, politicianul era ales președinte de onoare al Societății filantropice a meseriașilor sinăieni "Vârful cu Dor", atașamentul de orașul montan fiind definitiv.

După Primul Război Mondial, perioadă sub ocupație germană, vila intră într-o nouă etapă. Take Ionescu este prins cu politica internă, de la înfăptuirea Marii Uniri până la preluarea guvernului la sfârșitul anului 1921, anul 1922 fiind anul decesului marelui om de stat. Moștenitorii au stăpânit-o și au locuit-o timp de aproape trei decenii, până în 1950, când a fost naționalizată. Repartizată unei case de copii, renovările și reparațiile curente s-au făcut din bugetul Inspectoratului Școlar și clădirea s-a menținut destul de bine în cele patru decenii cât a avut această destinație. După 1990, imobilul a fost scos din gestiunea Inspectoratului și a statului și a fost retrocedată moștenitorilor lui Take Ionescu.

Surse:

Paul D. Popescu, ziarulprahova.ro

arhitectura-1906.ro.

Arhitectul Henri Susskind/ de Emanuel Bădescu

Foto: Cristina Budușan

Galerie foto

